

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΙΝΕΣ ΝΤΕ ΚΑΣΤΡΟ

‘Ο έρωσ της με τόν Δόν Πέδρο της Πορτογαλίας.—Αί ραδιουργία τών αὐλικῶν.—‘Η τραγική δολοφονία της.—‘Η ἀπελπία του ἀγαπημένου της.—Πῶς ἐτιμωρήθησαν οἱ δολοφόνοι της.—Τὸ ξερῖωμα τῆς καρδιάς της! ‘Ο Δόν Πέδρο ἀποκαθιστᾷ τὴν μνήμην τῆς ‘Ινές.—‘Η ἀνακήρυξις της ὡς Βασιλίσσης.—‘Η ἐκταφή της.—Μία ἀλλόκοτος πεμπὴ κ. τ. λ. κ. τ. λ.

‘...Ἐστὶ ἀγνὴ ἀγάπη ποὺ σπῶχνε τὴς καρδίεσ
στὴν καταστροφὴ, ἐστὶ μόνη εἶσαί ἡ αἰτία τοῦ θα-
νάτου της!

Καμῆνς (Λοσιάδες)

Σ’ ἓνα ἐξοχικὸ σπίτι στὴν Κοΐμπρα τῆς Πορτογαλίας, ἔζησε, ἀγάπησε καὶ ἔκλαψε ἡ ὁμορφὴ ἀλλὰ δυστυχισμένη ‘Ινές ντὲ Καστρο, «ποὺ ἐγίνε βασιλίσσα μετὰ τὸν θάνατό της» ὅπως λέει ὁ ἐθνικὸς ποιητὴς τῶν Πορτογάλων Καμῆνς.

‘Ο ἀγαπημένος τῆς ‘Ινές, ὁ Δόν Πέδρο τῆς Πορτογαλίας, ἦταν ὁ μονάρχης γιὸς τοῦ βασιλέως ‘Αλφόνου Δ’ ποὺ ἐβασίλευσε στὴν Πορτογαλία ἀπὸ τὸ 1325 ὡς 1357.

‘Η πρώτη γυναίκα τοῦ Δόν Πέδρο ἦταν ἡ Μπλάνκα, κόρη τοῦ ‘Ινφάντου Πέτρου τῆς Καστίλλης. ‘Η Μπλάνκα ὅμως δὲν ἔκανε παιδιὰ καὶ ὁ Δόν Πέδρο ἀναγκάστηκε νὰ τὴν χωρίσῃ, καὶ νὰ παντρευτῆ αὐτὴ δευτέρη φορά τὴν Κωνσταντία, κόρη τοῦ πρίγκιπος Μανουέλ ντὲ Βιλλάνα.

Φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν εἶταν γραφτὸ τοῦ Δόν Πέδρο νὰ βρῆ τὴν εὐτυχία του στὸν γάμο. ‘Οχι γιὰτὶ ἡ Κωνσταντία εἶχε ἐλάττωμα οὕτε εἶταν ἀσχεχὴ ὅπως ἡ προηγούμενη, ἀλλὰ γιὰτὶ ἡ Κωνσταντία εἶχε πάρει μαζί της ὡς κῆρυα τῆς τιμῆς, μιὰ ὄρφανὴ συγγενὴ τῆς τῆς Δόνα ‘Ινές, κόρη τοῦ Δόν Πέδρο Φερναντέζ ντὲ Καστρο. ‘Η ‘Ινές ἦταν τόσο ὄρφια, ὥστε ὁ Δόν Πέδρο τὴν βρῆκε χίλιες φορές ὠριότερη ἀπὸ τὴν δυστυχισμένη γυναίκα του τῆς Κωνσταντίας. ‘Ἐκείνη στὴν ἀρχὴ ὑπομείσθηκε κατὰ ἀρχοτάτης ὅμως διὰν κατάλαβε ποιά ἦταν ἡ ἀντιζηλιὸς τῆς εἰδεῖς ἐξαιρετικὴ ἀντικιότητα παρ’ ὅλη τῆς τὴν λύπη καὶ προσπάθησε μόνον μὲ πολὺ ἦτια μέσα νὰ κρατῆ σὲ ἀπόστασι τοὺς δύο ἐρωτευμένους. ‘Ἐνα ἀπ’ αὐτὰ τὰ μέσα ἦταν ὅτι ἐδιόλεξε τὴν ‘Ινές γιὰ ἀνάδοχο τοῦ γιου τῆς Λουίς, ὥστε ἡ πνευματικὴ αὐτῆς συγγένεια νὰ τεθῆ σὺν φραγμῶς μετὰ τοῦ Πέδρο καὶ τῆς ‘Ινές.

Τὸ πάθος ὅμως τοῦ Δόν Πέδρο ἦταν τόσο φλογερὸ ὥστε δὲν λογάριζε κανένα ἐμπόδιο καὶ μετὰ ἓνα χρόνο, στίς 13 Νοεμβρίου 1345, ἔνα ἦμα μετὰ τὴν γέννησι τοῦ πρίγκιπος Φερνανδου, ἀπέθανε ἡ Κωνσταντία, ἀπὸ καὶ, ὅπως λένε, γιὰ τὴν ἀπιστία τοῦ συζύγου της.

‘Ο Δόν Πέδρο λοιπὸν ἦταν πᾶ ἐλεύθερος καὶ σὲ λίγο κυκλοφόρησε ἡ φήμη ὅτι παντρεύτηκε κρυφὰ μὲ τὴν ‘Ινές. Τότε δὲ τὴν πῆγε καὶ τὴν ἐγκατέστησε σὲ μιὰ ἐξοχικὴ βίλλα, ἡ ὁποία γιὰ τὸ χατῆοι τῆς ὀνομάστηκε Quinta dos amores δηλαδὴ «περιβόλι τῆς ‘Αγάπης».

Παρ’ ὅλο ὅμως ποὺ ἡ ‘Ινές δὲν γύρευε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸν πρίγκιπα παρὰ τὴν ἀγάπην του, παρ’ ὅλο ποὺ ζοῦσε σιωπηλὴ καὶ ταπεινὴ στὸ περιβόλι της, εἶχε ἐντούτοις προκαλέσει τὸ γενικὸ μῖσος τῆς αὐλῆς ἐναντίον της. Τὴν ἀφορμὴ αὐτοῦ τοῦ μίσους δὲν τὴν εἶχε δώσει ἡ ἴδια ἡ ‘Ινές, ἀλλὰ ὁ ἀδελφοὶ της, Δόν Φερνανδο καὶ ‘Αλβάρου Περὲζ ντὲ Καστρο.

Οἱ εὐγενεῖς τῆς Πορτογαλίας ἔβλεπαν μὲ πολὺ κακὸ μάτι τὴν ἐπιτροπὴ ποὺ ἐξουσιοῦσαν οἱ δύο ἀδελφοὶ Καστρο ἐπὶ τοῦ Δόν Πέδρο καὶ ἐξέφρασαν στὸν Βασιλέα τὸν κατέταρο διαφόρους φανταστικὸς φόβους ταν κατὰ τῆς ‘Ινές.

Οἱ φόβοι αὐτοὶ ἀνησύχησαν τὸν βασιλέα ‘Αλφόνσο ὁ ὁποῖος προσεκάλεσε τὸν γιὸ του καὶ τοῦ συνέστησε νὰ πάρῃ μιὰ πριγκιπίσσα ἀγαπητὴ στὸν Πορτογαλικὸ λαὸ γιὰ γυναίκα του. ‘Ο Δόν Πέδρο ἀπέκρουσε κάθε πρότεσι μὲ ἀπάνταστὴ ἐπιμονή. Δυστυχῶς ὅμως μὲ τὴν ἴδια ἐπιμονὴ ἀρνήθη καὶ ὅτι ἡ ‘Ινές ἦταν νόμιμος σύζυγός του, παρ’ ὅλο ποὺ εἶχε ἀποκτήσῃ μαζί της τέσσερα παιδιὰ, τρία ἀγόρια καὶ ἓνα κορίτσι. Θὰ ἦταν ἄραγε διαφορετικὴ ἡ ἐξέλιξις τῶν πραγμάτων ἂν ὁ Δόν Πέδρο ὁμολογοῦσε τὸν γάμο του μὲ τὴν ‘Ινές; Πιθανόν, πάντως ὅμως ἐκείνη τὴν ὥρα δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ὁμολογήσῃ στὸν πατέρα του ὅτι ἡ ‘Ινές ἦταν νόμιμος σύζυγός του. ‘Ἐπίσης δὲν εἶδε καὶ καμμιὰ ἀνησυχία γιὰ τὴν ζωὴ τῆς ‘Ινές, παρ’ ὅλο ποὺ ἡ μητέρα του καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Μπράγκα, Κοσσοῦελο Περρὲιρὸς τοῦ κατέστησαν γνωστὸς τοὺς σκοποὺς τῆς αὐλῆς. ‘Ο Δόν Πέδρο δὲν πίστευε ὅτι τὰ

τρομερὰ αὐτὰ σχέδια μποροῦσαν νὰ ἐκτελεσθοῦν καὶ νόμιζε ὅτι τὰ ἔλεγον μόνον γιὰ νὰ τὸν ἐκφοβίσουν.

‘Η τυφλὴ αὐτὴ ἀμεριμνήσια του ἦταν ἓνα δεύτερο σφάλμα ἀπέναντι τῆς ‘Ινές, γιὰτὶ ἡ τύχη της εἶχε ἤδη ἀποφασισθῆ. Γιὰ νὰ ἐξεροθίσουν μάλιστα περισσότερο τὸν βασιλέα, τοῦ εἶπαν οἱ αὐτικοὶ ὅτι ἐξ αἰτίας τῆς ἐκινδύνου ὁ γιὸς τῆς Κωνσταντίας, Φερνανδος, Πῶς οἱ δύο Καστρο δηλαδὴ, ἦθελαν νὰ τοῦ ἀφαιρέσουν τὰ κληρονομικὰ του δικαιώματα ἐπὶ τοῦ θρόνου ἂν ὄχι καὶ τὴν ἴδια τὴν ζωὴ. ‘Ο ‘Αλφόνσο, ὁ Δ’ δὲν ἦταν κληρὸς καὶ ἀγαποῦσε πολὺ τὸν γιὸ του. Πρέπει ὅμως νὰ τοῦ εἶπαν φροβερά πράγματα γιὰ τὴν ‘Ινές, γιὰ ν’ ἀποφασίσῃ νὰ τὰ βάλῃ μὲ μιὰ ἀνυπεράσπιστη γυναίκα.

‘Η τυφλὴ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ βρισκόταν στὸ Μοντεμάρ ὁ Βέλο, ἓνα καλὸ πύργο ποὺ βρισκόταν στίς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Μοντεγχο, τέσσερες ὥρες μακριὰ ἀπὸ τὴν Κοΐμπρα. ‘Απ’ ἐκεῖ ξεκίνησε γιὰ νὰ πῆ στὴν Κοΐμπρα καὶ ν’ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὸν γιὸ του τὸ πολυτιμότερό του ἀγαθὸ, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς Δόν ‘Αλβάρου Γονσαλβὲς, ἀρχιδιακόντῃ τοῦ κράτους, Δόν Διέγο Λοπέζ Παχέχο ἀρχοντα τοῦ Φερρεϊρα καὶ Δόν Πέδρο Κοϊλχο, δύο κυριωτέρους δηλαδὴ ὑποκινητὰς τοῦ διαβήματος του.

Φθάνοντας ὁ Βασιλέας στὴν Κοΐμπρα βρῆκε τὴν ‘Ινές στὸν μοναστήρι τῆς Σάντα Κλάρα. ‘Η ἱερότης ὅμως τοῦ χώρου δὲν σταμάτησε τὸν βασιλέα, μπῆκε μέσα σὺν δικαστῆς ποὺ ἀκολουθεῖται ἀπὸ τὸν δῆμο. ‘Η ‘Ινές ἐμαθε τὴν ἀφῆλσι του καὶ μιὰ ἀόριστη προαισθητικὴν κατέλεβα. ‘Ἐννοίωσε οὐ πλησίαζε ἡ καταστροφὴ της. ‘Ο πρίγκιπ ἐλείπε ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας στὸ κῆρυμα καὶ μὲ ὅλη τὴν ἀκολουθία του. Δὲν εἶχε κοντὰ της οὕτε συγγενῆ, οὕτε κανένα γιὰ νὰ τὴν σώσῃ. Κάτωχρον ἐτραῖε εἰς προὔπληκτον τὸν βασιλέα κρωτώντας τὰ δύο ἀγόρια τῆς στὴν ἀγκαλιά. Τὸ τρίτο εἶχε πεθάνει.

‘Ἐπεσε λοιπὸν ἡ δυστυχισμένη καὶ ἀνυπεράσπιστος γυναίκα σὰ πόδια τοῦ ‘Αλφόνσου καὶ ζήτησε ἔλεος, περισσότερο γιὰ τὰ παιδιὰ της παρὰ γιὰ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸ της. Τόσο συγκινητικὰ ἦσαν τὰ παρακάλλια της, τόσο θερμὰ τὰ δάκρυα τῆς ὥστε ἡ καρδιά τοῦ βασιλέως ἐμαλάκωσε καὶ παρ’ ὄλιγον νὰ πῆ τὸν λόγο ποὺ θὰ τὴν ἐσωζε.

Τότε ὅμως ἐπενέβησαν οἱ αὐτικοὶ καὶ τὸν ἐξώρμησαν νὰ ἐπιμένῃ στὴν ἀπόφασί του. Δὲν ἔπρεπε κατ’ οὐδένα τρόπο ἡ ‘Ινές νὰ μενεχ ζωντανή, γιὰτὶ θὰ διηγόταν ἄρχοντας τὸν πρίγκιπα τοῦσ σκοποὺς τῆς ἀφῆξῶς των καὶ θὰ τοὺς ἐπερόδιε σ’ αὐτὸν.

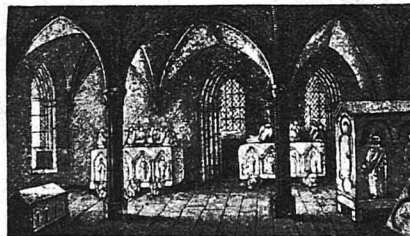
Ζαλισμένος καὶ ἀναποφασιστὸς ὁ βασιλέας δὲν ἤξερε τί νὰ κάνη. Στὸ τέλος εἶπε: «Κάνετε οὐ θέλετε». Καὶ τότε σὺν καινοὶ φρονιάδες ὄρισαν ὅτι κακοῦργοι αὐτικοὶ ἐναντίον τῆς ἀθάωσ καὶ ἀνυπεράσπιστης ‘Ινές καὶ ἐκηλίωσαν τὰ ἔξωφ τὸς μὲ τὸ αἶμα τῆς!.

Φρικῶδες καὶ τραγικὸ θέαμα περιέμεινε τὸν Δόν Πέδρο, διὰν ἀνύποπτος γύρισε ἀπ’ τὸ κῆρυμα. Μόλις ἀντίκρουσε τὴν ‘Ινές νεκρὴ καὶ αἰμόφυρτὴ κατελήφθη ἀπὸ ἀπελπίσιαν. ‘Ο πόθος τῆς ἐκδικήσεως ἄναψε μέσα του. Μαζὶ μὲ τοὺς δύο Καστρο, μὲ ἄλλους συγγενεῖς τῆς δολοφονημένης καὶ μὲ δσοὺς φίλους καὶ συμμάχους μπόρεσε τὰ βρῆ, κατέβηκε στίς ἐπαρχίεσ μεταξύ Ντοῦρο-ἔλ-Μίνχο καὶ Τράς-ος-Μόντες καὶ πέρασε διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου ὅτι εὗρισκε μπροστὰ του.

Στὸ τέλος ὅμως ἐπενέβη ὁ ἐπίσκοπος τῆς Μπράγκα καὶ κατόρθωσε ὄχι μόνον νὰ σταματήσῃ τὸν πρίγκιπα, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν κάνη νὰ σκεφθῆ λογικότερα. ‘Ο Δόν Πέδρο ἀντελήφθη δι’ αὐτὸν αὐτὸν τρόπο δὲν ἐξεδίκαιτο τὴν ‘Ινές καὶ συγχρόως ἔκανε δυστυχεῖς ἄλλους ἀθάωσ. Αἱ παρακλήσεις τῆς μητέρας του ἔφεραν εἰς πέρα ἐκείνου ποὺ εἶχαν ἀρχίσει οἱ νοθεσίεσ τοῦ ἐπισκόπου. ‘Ο πατέρας καὶ ὁ γιὸς συμφιλώθηκαν. Στὰς 5 Ἀγούστου ἐγίνε στὸ Καραβέρες μιὰ ἐπίσημη τελετὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπεσφραγίσθη ἡ εἰρήνη καὶ ὁ Δόν Πέδρο ὑπεσχέθη ὅτι δὲν θὰ κάνη κανένα κακὸ σποὺς ἀμέσους καὶ ἐρμέσους αἰτίους τοῦ θανάτου τῆς ‘Ινές. ‘Ο βασιλέας ἐξ ἄλλου ὑπεσχέθη τὸ ἴδιο γιὰ δσοὺς παρὰ τὸ πλεον τὸν γιὸν εἶχαν σημάσει τὰ ὄπλα ἐναντίον του. Πάρ’ ὅλα ταῦτα ὁ βασιλέας, μετὰ δύο χρόνιαν διὰν ἐβνοιωσε τὸ τέλος του

‘Η ‘Ινές κτεταύουσα τὸ βασιλέα ‘Αλφόνσο.

‘Ο τάφος τῆς ‘Ινές ντὲ Καστρο.

νά έγγιζε, φώναξε τόν Παχέκο, τόν Γονσαλβέζ και τόν Κοέλχο και τούς συνέστησε νά φύγουν από τήν Πορτογαλία, γιατί δέν πίστευε στην άκριβή τήρησιν των υποσχέσεων του πρίγκηπος. Έκείνοι άκουσαν τή συμβουλή του και έφυγαν στην Καστίλη.

Και του Άλφόνσου όμως τήν συνείδησι φαίνεται ότι έβράαινε πολύ ή ανάμνησις της Ίνές, κατά τις τελευταίαις ήμέραις της ζωής του. Πέθανε στις 28 Μαΐου 1357 στην Λισσαβώνα και ο Δόν Πέδρο που είχε γεννηθεί στις 8 'Απριλίου 1320 έβγαίνε βασιλεύς της Πορτογαλίας σέ ηλικίαν 37 ετών. Αυτό όμως δέν τούς έσωσε. Γιατί μόλις πέθανε ο Άλφόνσος κ' έβγινε ο δόν Πέδρο Βασιλεύς μόρρεσε νάπιαση τούς δύο από αυτούς, τόν Γονσαλβέζ και τόν Κοέλχο, και νά τούς καταδικάση σέ θάνατο.

Ο Παχέκο, ο τρίτος των φονεών της δυστυχισμένης γυναίκος, κατάφθασι νά διαφύγη. Ένας ζητιάνος που είχε πολλούς λόγους νά τόν ευγνωμονή έμαθε τόν κίνδυνο που άπειλοσσε τόν ευεργέτη του και έτρεξε νά τόν ειδοποιήση. Ο Παχέκο φόρεσε τά ρούχα του ζητιάνου και πέρασε τά Γαλλικά σύνορα όπου πιά ήταν έν άσφαλεία.

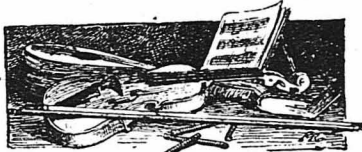
Οι δύο δολοφόνοι της Ίνές ο Κοέλχο και ο Γονσαλβέζ υπέστησαν μέ άξιοθαύμαστο θάρρος τόν μαρτυρικό τους θάνατο.

— Βάλε... ειπε ή Κοέλχο στον δήμο, ο όποιος είχε έντολή νά του ξεριζώση κυριολεκτικώς τήν καρδιά από τόν στήθος, βάλε τή χέρι σου στην άριστερή μεριά και θά βρής μία καρδιά δυνατώτερη άπ' τού τούούου και πιστώτερη άπ' τού άλόου!

Του συντρόφου του Γονσαλβέζ του έβγαλαν τήν καρδιά από τόν μέρος της μασχάλης και ύπερα εκάψαν και τά δύο πτώματα στην πλατεία του βασιλικού παλατιού, μπρός στά μάτια του βασιλέως Πέδρο, τού άλλοτε άγαπημένου της Ίνές, που εκείνην τήν ώρα καθόταν από τραπέζι.

Τέλος μία μέρα παρουσία του μεγάλου αΐλάρχου κόμητος Μπαρκέλλος, του Άρχικαγκελαρίου του Γιοάο Άλφόνσο, του συμβολαιογράφου Κονσάλου Πέρες και πολλών άλλων ευγενών, έβγαλε ή βασιλεύς τή χέρι του άπάνω στο Έσφαγγέλιο και όρκίστηκε ότι πρό έπτά χρόνων στην Μπραγκάντσα είχε έλθει εις νόμιμο γάμον με τήν Δόνα Ίνές ντέ Κάστρο. Έτσι απέκόλυσε ότι ή Ίνές πεθανε ως νόμιμος σύζυγός του.

Τρείς μέρες μετά τόν όρκο του βασιλέως, στις 8 'Ιουνίου 1360, έβγαίνε στην Κοΐμπρα ένάπλιον του κόμητος Μπαρκέλλος και του συμβολαιογράφου ή έπίσημος επιβεβαιωσις των γάμων του Δόν Πέδρο και της Ίνές. Ο έπίσκοπος της Μπραγκάντσα Ζιλλ και ο άρχιθαλαμηπόλος Έστεβάο Λομπά-

το όρκίστηκαν: ο πρώτος ότι είχε εύλογήσει στην Μπραγκάντσα πρό έπτά έτών κερπίκου τόν γάμο του Δόν Πέδρο με τήν Δόνα Ίνές και ο δεύτερος ότι είχε παραστή ως μάρτυς σ' αυτόν τόν γάμο ο όποιος μάλιστα έβγαίνε πρωτοχρονιά.

Μολιταύτα ο Δόν Πέδρο είχε επί πλέον τήν επιθυμία νά κάμη κάτι περισσότερο γιά τήν άδικοσκοτωμένη Ίνές. Τιμάνει και σεβόμενος τήν μνήμη της θέλησε νά τήν άνακηρύξη Βασιλίσα έστω και μετά θάνατο. Η τελετή της άνακηρύξεως ύπηρεσε μεγαλοεραπείας και συγκινητικώς.

Στά βασιλικό μοναστήρι της Άλκοβάσιαις, εκεί όπου άνεπαύοντο οι πρόγονοι του δολοφόνου της, του πατέρα του δόν Πέδρο και του συζύγου της, έτοιμάσθηκε μία θναμιαία μαρμάρινη σαρκόφαγος γιά τήν Ίνές, επάνω στο σκέπασμα της οποίας ήταν σκαλισμένο τόν άγαλάμ της με τόν βασιλικό στέμμα. Προηγουμένως όμως ο Δόν Πέδρο έκαμε κάτι τόν πρωτοφανές στην ιστορία. Διέταξε και έβγαλαν από τόν τάφο της, στην Σάντα - Κλάρες, τήν νεκρή Ίνές, της φόρεσαν θναμιαία φορέματα, τήν στόλισαν με τά βασιλικά έμβλήματα και τήν κάθησαν στον θρόνο. Μπροστά άπ' αυτό τόν άποσυντιθέμενο πτώμα υπερεωθήσαν νά περάσουν όλοι οι αυλικοί και νά φιλήσουν τόν γυμνό χέρι της και νά τήν προσκυνήσουν γιά βασιλίσα. Άλλοίμονο σ' όποιον άπέστρεφε τόν πρόσωπό του με φοβική. Τό ψυχρό βλέμμα του δόν Πέδρο που σκεπτόταν όρθιος κοντά στον θρόνο του έδινε νά καταλάβη ότι θά πλήρωνε αυτή τήν άσέβεια του πολύ σκληρά.

Τό φέρετρο στο όποιον έβγαλαν τόν σωμα της Ίνές, τόν εκρατούσαν στους ώμους των ευγενείς ίπποτάι και τότετέφρασαν πεζοί ως στην Άλκοβάσιαι... δεκατέσσαρες ώρες (!) μακριά άπ' τήν Κοΐμπρα. Οι ευγενείς με τις γυναίκες τους, οι ίπποτάι, οι προύχοντες και όλος ο κλήρος άκολούθησαν τήν πομπή συνοδευόμενοι από χιλιάδες λαού. Όλοι περπατούσαν κρατώντας στα χέρια τους άναμμένα κεριά, άπ' τήν μία μεριά κι άπ' τήν άλλη του φερέτρου, έτσι ώστε νά φάσκη ή Ίνές στην τελευταία της κατοικία σάν' άνάμνεσά σέ δύο πύρινα ποτάμια.

Έτσι έτάφη ή Ίνές στο βασιλικό της μνημείο.

Μετφρ. Γεωργίας Ταρσοΐλη

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΣΟΥΛΤΑΝΟΠΟΥΛΩΣ

Έκ του Γουρλικού

Άπ' των πολλών τριανταφυλλιών τά μύρα μεθύσιμένη στον Γαίκο τόν δλόδροσο κάποιον ψηλό πλατάνου γλυκά που άποκοιμήθηκεν ή κόρη του Σουλτάνου μ' άσκιπαστη τήν όψη της, τή μυριοζήλεμένη! Κι' εκεί που όνειρευότανε πως τάνη ζωντανεύουν κι' έρχονται κι' άπ' τά χείλη της χίλια φιλιά της κίβρουν ξάφνου ένας νός σιγά-σιγά μπροστά της σταματάει και σκύβει και τόν στόμα της τόν κόκκινον φίλει, που είνε σά ρόδο ζωντανό, μ' άγάπη και λαχτάρα, ζυτινά κι' ή κόρη μονομιιάς πετιέται με τρομάρα

αυτό δέν ήταν φιλι τόν όνειρου της; Νά βλέπει τόν νό που φύγει γλήγορα κι' έχάθη από μπροστά της Τυλίγεται μέσ' σ' ή μακριά μεταξινή της σκέπη και στο Σουλτάνο τρέχει εύθύς να πη τόν πάθημά της. Τόν είδα, λέει, πατέρα μου, μαύρα είνε τά μαλλιά του, είνε ψηλός κι' είνε βαθιά γαλαζία ή φορεσιά του. Όλους εύθύς ο βασιλιάς τους δούλους του φωνάζει νά μήν άφήνουνε γαίνα τού κήπου τόν προσταζει ως που νά βρουν τόν άγνωστον αυτόν, πώςε τολμήσει τήν κόρη του έτσι έφοβα στα χείλη να φιλήση. Μεγάλη ή τιμωρία του νά ε πολύ μεγάλη! φωνάζει όλο ή πεντάμορφη Σουλτανοπούλα, τόσο τότε μισώ, τόσο, κι' αυτος άν μεγαλωσήη, πάλι ποτέ συχώρεσην έγω ποτέ δε θα τού δώσω!

Μά οι δοϋλοι νά, μέ σίδερα δεμένο τότε φέρουν και τόν τραβούν, άλυπητα κι' άλύπητα τόν σέβρουν ληοτης σα νάταν και φωνάς μπρός στον τραν σαράπη. Είνε χλωμός, μα ευγενικός κι' ώραια είνε ή μορφή του τόσο που λές κι' οι άγγελιοι δέν έχουν τή δική του τήν όμορφιά, κι' είνε βαριά τά ματια του άπ' άγάπη. Αυτος είνε, φωνάζουνε, μαύρα είνε τά μαλλια του, είνε ψηλός, κι' είνε βαθιά γαλαζία ή φορεσιά του. Γιοιά θάνε ή τιμωρία του προσταζει τον Σουλτάνο! Ο βασιλιάς άκαρτήτος πά στο σπαθί του βάζει τόν χέρι του, και: Έθνατος, θνατος, λέει, θάνα. Κι' είνε ή όψη του φορεσή, μα ξάφνου λές διατάζει, στέλνε έναν μόνον γλήγορα, τήν κόρη του μπισει, ήρθεν αυτή, κι' ο βασιλιάς έτσι τήνε ρωτάει: Ηίσε τού παλατιού μου, τίτός δέν είνε εκείνος πώςε τήν παρθενιά των παιδικών χειλών σου βεβήλωσε; με τή ζωη του τόν φιλι αυτό τώρα θά τόν πληρώση! Κι' ή κόρη λέει, τρεμοντας: Δέν είνε εκείνος. Όχι!

ΛΕΥΚΑ ΔΑΚΡΥΑ

Του Ξάν Ραμό

Όλα τά δέντρα γύρω μας δια ήταν άνθισμένα και κλαίγαν με δάκρυα λευκά και μωρομένα, όλα τά κρινα γύρω μας τόν σόρανο κυτιούσαν και τού χαμογελούσαν, κι' εκύτταζες ίχρόταγα τά δέντρα και τά κρινα δροσάτι σαν εκείνα κι' όλο χαρά, παιδάκι μου, κι' όλο ζωη κι' έλπίδες ποτέ σου τόσες έμφορτές, μικροτή μου, δέν είδες, και μαγεμένο άπ' τούρανού τού ζαφειρενο χρώμα κι' άπ' τά λουκωδια κι' έπ' τόν φως, κι' άπ' τόν γλυκον άγέρα με τόν τριανταφυλλέιο σου με ρώτησες τόν στόμα: <Τι, με τά δέντρα τά ψηλά, τί κάουνε, πατέρα;> Παιδί μου! Μέσ' σ' τόμα σου πηθός σουκιά λαλοθσαν, όλα τά κρινα τ' σόρανο γλυκά χαμογελούσαν και μ' εκότασι άπεκριθήκα και μέθη στην ψυχή μου, <Κάνουν παιγνίδια, γελαστο χαρομένο παιδί μου> <Κι' άλλο; και πάλι ρώτησες <Κάνουν χαράρα φως μου> <Κι' άλλο! <Και πύχους άψηλούς κι' δυγαίο τού κόσμου> <Κι' άλλο; <Όμορφα κοιτιά μικρά, μεγάλη, τόσα! <Κι' έγω μεθόσα άγάπη μου με τόν χαμογέλο σου με τή ματιά σου τή γλυκειά, και τή γλυκειά σου γλώσσα τόσο που δάκρυα ο φτωχός άπ' τή χαρά μου έμπρός σου <Κι' άλλο! <Ανατριχίασα ξαφνα... <Ό όσος μαγεμένο, ο κλώνια, ο μύρα έφήμερα τών κριών και παιδιών... <Δάκρυα λευκά από τις κορφές σταλάζαν τών κλαδιών... <Κάνουν και νεκρακρέββατα, παιδί μου άγαπημε ο! >

Μεταφράσεις Μαρίας Σάρπη

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ σέ καλές τιμάς, βιβλία φιλολογικά, ιστορικά, άρχαίοι συγγραφείς, περιοδικά, έφημερίδες, δλόκληρες βιβλιοθήκες κ.τ.λ. κ.τ.λ. Πληροφορία στα γραφεία μας.